

Ne vom cunoaște în cer?

Întrebări și răspunsuri

Întrebare: Ne vom cunoaște în cer corespunzător relațiilor în care ne aflăm aici pe pământ? De exemplu, își vor recunoaște copiii părinții? Va simți soțul o bucurie deosebită văzându-și soția?

Răspuns: Astfel de întrebări sunt puse mereu și de fapt nu sunt lipsite de importanță. Dar, cugetând la aceste lucruri, trebuie să ne ferim de speculații, pentru ca în puterea noastră de imaginație să nu trecem peste ceea ce „este scris”. În Sfânta Scriptură ni se relatează foarte puțin despre viața din cer; totuși este suficient ceea ce este scris pentru a primi lumină referitoare la acest subiect.

De fapt e vorba de două întrebări: una se referă la identitatea fiecărei persoane în parte, iar cealaltă la anumite relații omenești.

Faptul că identitatea personală va rămâne și în cer rezultă dintr-o serie de locuri din Scriptură. Să luăm exemplul lui Avraam. Același Avraam care umbla cândva în țara Canaan înaintea lui Dumnezeu va fi odată în „cetatea care are temelii tari, al cărei arhitect și constructor este Dumnezeu” (Evrei 11.10). Va fi aceeași persoană, oricât de diferite vor fi condițiile de viață și manifestările vieții în împărăția cerească sau în starea veșnică; Dumnezeu a spus: „Iată, Eu fac toate noi” (Apocalipsa 21.5).

În ceea ce privește relațiile pământești, avem privilegiul de a afla răspunsul direct din gura Domnului nostru: ele nu vor mai exista în cer. Odată au venit la El saducheeii. Ei afirmau că nu există nici înviere, nici îngeri, nici duh (Faptele Apostolilor 23.8). Intenționând să-L pună în încurcătură pe Domnul în privința învierii, i-au prezentat următorul caz născocit de ei: o femeie a avut pe pământ nu mai puțin de șapte soți unul după altul. La întrebarea lor perfidă: „Deci, la înviere, soția căruia dintre ei îi va fi femeia?”, El le-a răspuns cu cuvinte dezarmante: „Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită; dar cei găsiți vrednici să aibă parte de veacul acela și de învierea dintre cei morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita; pentru că nici nu vor mai putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și ei sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii” (Luca 20.34-36). Prin aceasta a arătat clar că relația de căsătorie, care este dată pentru pământ, nu va mai avea nici o însemnătate în cer.

Dar Domnul arată în același timp că identitatea credincioșilor rămâne neschimbată chiar și atunci când mor și învierea nu a avut încă loc. Deși trupul lor se odihnește în pământ și numai sufletul lor se află în cer, în paradis, persoanele ca atare rămân aceleași. De aceea Moise l-a putut numi pe Domnul „Dumnezeul lui Avraam și Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov” (versetul 37). El nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii, căci pentru El trăiesc toți, cu același nume și aceeași personalitate care i-a caracterizat pe pământ.

Și bogatul din Locuința morților l-a recunoscut atât pe „părintele Avraam”, cât și pe Lazăr din sânul lui (16.23). El nu l-a văzut niciodată pe Avraam, dar totuși l-a recunoscut. Pe muntele schimbării la față vedem același lucru. Personalitățile inconfundabile ale lui Moise și Ilie au apărut cu Domnul în slavă, iar ucenicii i-au recunoscut (9.30-33). Au fost aceleași persoane și au purtat aceleași nume ca pe timpul când au trăit pe pământ. Mântuitorul, înainte de a muri, i-a spus răufăcătorului care s-a întors la Dumnezeu: „Astăzi vei fi cu Mine în rai” (23.43). Această promisiune s-a împlinit cu el chiar în aceeași zi, chiar dacă trupul nu a avut parte de ea.

Toate aceste exemple se referă la „starea intermediară” dinainte de înviere. Faptul că identitatea persoanei va rămâne completă și când vom primi la înviere un trup de slavă, un „trup spiritual”, rezultă clar din 1 Corinteni 15.35-44. Apostolul Pavel se putea bucura în această siguranță că-i va revedea cândva în slavă pe credincioșii din Tesalonic, care veniseră la credință prin slujba lui, ca „bucuria sau cununa laudei” (1 Tesaloniceni 2.19, 20).

Este adevărat că relațiile pământești nu vor juca un rol în slavă, pentru că nu vor mai exista. Dar ceea ce am trăit împreună cu Hristos în aceste relații pe pământ, va rămâne. În cer, soțul își va revedea soția și soția își va revedea soțul. Dar ei nu vor mai fi în relația de soț/soție unul față de altul. Totuși, ceea ce au trăit împreună în Hristos va rămâne veșnic, pentru că tot ce vine de la Dumnezeu are existență veșnică. Este un gând care produce bucurie. Chiar și Domnul Isus, care este acum în cer, nu a uitat experiențele pământești de odinioară. Ele formează mai degrabă temelia pentru slujba Sa de mare preot pentru noi (Evrei 2.18; 4.15).

Să nu uităm că în slavă Domnul Isus va fi subiectul întregii noastre afecțiuni! Numai El este vrednic să fie pentru veșnicie punctul central al inimilor noastre.

Toate celelalte, care sunt în jur, indică de fapt tot spre El.

Christian Briem